

III JORNADES DE CINEMA I PSICOPATOLOGIA

El proper onze d'abril comencen les III Jornades de Cinema i Psicopatologia, organitzades pel Dept. de Psicologia. Àrea de Psiquiatria de la Universitat de les Illes Balears i el Centre de Cultura «SA NOSTRA» sota la coordinació de Miquel Roca, professor de Psiquiatria de la UIB i Jaume Vidal.

Els objectius d'aquestes Jornades són els de proporcionar una visió dels problemes de la psicopatologia i dels trastorns mentals, tot aprofitant les pel·lícules, l'argument de les quals faci referència als trastorns assenyalats.

Aquest any, la matèria d'estudi és la criminologia i comptam amb la col·laboració del curs d'especialista universitari en criminologia.

Les Jornades estan dirigides a psicòlegs, pedagogos, psiquiatres, advocats, treballadors de les ciències de la salut i fonamentalment tots els estudiants d'aquestes disciplines, així com també a totes les persones que hi estiguin interessades.

Les pel·lícules escollides són les següents:

- 11 d'abril *Pascual Duarte* (1976) de Ricardo Franco. La pel·lícula serà presentada per Camilo J. Cela Conde.
- 18 d'abril *Laura* (1944) d'Otto Preminger. Presentació a càrrec de Jaume Vidal.
- 25 d'abril *Corredor sin retorno* (1963) de Samuel Fuller. Presenta J. A. Mendiola.
- 9 de maig *A sangre fría* (1967) de Richard Brooks. Presenta Jaume Vidal.
- 16 de maig *El asesino poeta* (1946) de Douglas Sirk. Presenta J. A. Mendiola.

Després de cada sessió hi haurà un col·loqui moderat pels professors Miquel Roca i Joan Carles Carbonell.

NOBODY'S PERFECT

D'alguna manera, quan el cine va aprendre a parlar va començar a morir una mica. Relacionar, comparar cine mut i infantesa i cine parlat i maduresa em sembla malintencionat, per no dir fals. Ningú que estimi el cine pot afirmar tranquil·lament que els mestres muts (hi podeu llegir Griffith, Murnau o Eisenstein) siguin narradors balbucejants. Mentre no es demostrï el contrari, el cine és imatge. No només imatge, però la fascinació que exerceix sobre el pobre espectador indefens és visual. No m'estranya gens que Chaplin es resistís tant a introduir la paraula en les seues pel·lícules. Reconeix que no sóc capaç de recordar ni un sol mot dels films de Hitchcock, mentre que les imatges em tornen com un somni repetit. Aniré més enfora: la primera vegada que el cine va parlar, no va parlar, sinó que va cantar. Probablement, ja intuïa que no podia reproduir de forma mimètica les banalitats que la gent sol amollar quan diuen que parlen i, en realitat, només xerren. De la mateixa manera com en literatura —pens en la narrativa— és molt difícil fer els diàlegs versemblants, també els diàlegs de les pel·lícules són la part més complicada d'un bon guió. Ningú parla com als llibres. Ningú parla com a les pel·lícules. Els americans, que ho tenen tot estudiat, solen tenir guionistes i dialoguistes. Per això funcionen, perquè són diàlegs de cine. No realistes. No ho sé. Mirau de fer la prova: anau a París amb una amiga i intentau fer-li entendre que no sabeu distingir una canonada dels batecs del vostre cor enamorat. Ja em contareu el resultat. És molt possible que sigui cert que només us quedarà París o, a tot estirar, un gendarme per acabar les vacances. Pensareu en Viena i Johnny Guitar mentre es diuen totes aquelles coses terribles de les mentides i els homes i les dones que han oblidat; o Scarlett O'Hara que posa Déu per testimoni que no tornarà a patir fam mai més —per cert, si les imatges no fossin aquell contrallum tan poderós, ¿recordariem tan bé la frase?—; o podeu afegir la millor definició d'home, en tant que mascle, en boca de Jack Lemmon vestit de dona a *Con faldas y a lo loco*: «Un animal pelut ple de mans». És cert: hi ha diàlegs que se'ns tatuen a la pell com un mal amor, però segueix pensant que la millor treballa del cine parlat són els silencis.

MANEL-CLAUDI SANTOS